

Chương 41

Cuộc Gọi Bất Ngờ

Diệp Tâm tuy là cháu gái duy nhất của Diệp Gia. Nhưng từ nhỏ do bị bệnh nên cô đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài..

Mọi người đều biết Diệp Gia có một vị tiểu thư. Nhưng cũng chưa ai một lần thấy mặt..

Bởi thế nên người của Trương Thúy Hoa không thể nào điều tra ra lí lịch của Diệp Tâm..

Chuyện buồn cười nhất là cũng chẳng biết được chỗ ở của Trình Khang.. Vì anh có vô số chung cư.. Nhưng riêng ngôi nhà này anh mới dọn về sống.. Bọn họ không biết là phải..

Suy nghĩ hết cách Thúy Hoa lên lầu tìm Trình Quân..

Nhẹ mở cửa phòng thấy ông đang nghe điện thoại của ai đó.. Bà kéo ghê ngồi một bên chờ đợi..

-” Có chuyện gì?”

Sau khi nghe xong điện thoại.. Ông hướng mắt về vợ mình trầm ám lên tiếng..

Thúy Hoa liền nở nụ cười lấy lòng, nhỏ nhẹ nói..

-” Quân. Em thật sự rất nhớ Trình Khang..

Anh gọi con về ăn cơm một bữa với chúng ta đi anh.. À.. đưa cô gái trong hình theo càng tốt..”

Chân mày Trình Quân nhíu chặt..

-” Em muốn giở trò gì..?”

Kỹ xảo của bà làm sao Trình Quân không nhìn ra..

Bị ông bắt thóp Thúy Hoa mím môi thở dài..

-” Em có thể giở trò gì được. Em chỉ lo cho con chúng ta thôi. Cũng nửa năm rồi vợ chồng mình không gặp nó. Từ ngày chuyện của Kiều Hân, trách mắng nó có mấy câu mà em gọi nó chẳng thèm nghe máy.. Anh cũng hiểu, em có làm gì đi nữa

cũng chỉ muốn tốt cho Trình Khang..Còn về việc em muốn gặp mặt cô gái kia.Thì như anh nói Trình Khang lớn rồi chuyện riêng của nó em không chạm vào nữa..Nên nếu con trai của mình đã có người trong lòng rồi, thì cũng nên đưa con gái người ta về ra mắt với chúng ta đúng không..Em bây giờ chẳng muốn gì hơn chỉ mong con được vui về..”

Trình Quân nữa tin nữa ngờ..Nhưng thật lòng ông cũng muốn gặp mặt Trình Khang..

Không phải thời gian qua Ông vô tâm không muốn gọi điện..Chỉ vì hôn nhân không mấy êm đẹp của Trình Khang và Trần Kiều Hân ông thấy mình có lỗi nên có chút xấu hổ gọi điện cho Trình Khang..

Dù gì sự việc cũng xảy ra nửa năm rồi..Chắc là Trình Khang cũng ngoài ngoai phần nào..

Nghĩ một chút ông lại nói..

-” Được rồi.Em ra ngoài đi.Làm xong việc.

Anh sẽ tính..”

Nghe ông nói vậy Thúy Hoa mừng thầm trong lòng, kéo ghế đứng dậy không ngừng dặn dò..

-” Anh nhớ bảo nó dắt cô gái đó về chung nha..”

Trình Quân gật đầu, Thúy Hoa mới chịu ra khỏi phòng...

Trình Khang ôm máy tính đặt lên đùi.Nửa năm nay anh điều dành thời gian cho Diệp Tâm..Tuy vợ của anh hết bệnh, nhưng cô không thể rời xa anh trong thời gian lâu..

Nên Trình Khang không muốn cộng tác với bất cứ bệnh viện nào..Vì đã làm bác sĩ thì thời gian điều ở trong bệnh viện..Thời gian không có thì làm sao mà chăm sóc cho Diệp Tâm..

Hiện giờ anh chỉ hợp tác với một bệnh viện tại Mỹ nghiên cứu ra một loại thuốc vitamin, mọi thứ đang vẫn còn nghiên cứu trên dữ liệu.Và cộng tác với một trường Đại Học có tiếng nhất nước giảng dạy cho sinh viên..Dù sao đi nữa đó cũng là công việc nhẹ nhàng một tuần chỉ có hai ngày mà một ngày chỉ bỏ ra hai tiếng là cùng..Những lúc như vậy anh sẽ đưa Diệp Tâm về Diệp gia.

Tiền thì cả anh và Diệp Tâm không thiếu vấn đề là anh vẫn còn đam mê với ngành y..Nhưng vì Diệp Tâm anh chấp nhận hi sinh một chút cũng không sao...

Diệp Thành sợ anh vất vả nào là phải chăm sóc Diệp Tâm còn phải nấu nướng..

Ông quyết điều hẫn Thím Ngô sang phụ giúp cho hai người họ. Buổi tối thì bà trở về Diệp Tâm. Tình hình xem như đã ổn thỏa..

Diệp Tâm vừa tắm xong, mới gội đầu, mái tóc ẩm ướt được chiếc khăn quấn lại...

Vừa mở cửa miệng đã gọi tên chồng..

-” Khang..anh đâu rồi...”

-” Anh ở đây...”

Nghe tiếng gọi nũng nịu Trình Khang mỉm cười..Anh không ngồi trên giường mà ngồi ngoài sofa của phòng ngủ..Nên cô ngốc nào đó chưa thấy đã cất tiếng gọi in ỏi..

Diệp Tâm đi đến, Trình Khang liền đặt laptop lên tủ, kéo cô vào lòng..Cởi chiếc khăn trên đầu lau cho cô...

-” Ngồi đây.Để anh lấy máy sấy tóc cho em..”

Anh vào phòng kéo tủ lấy máy sấy..

Nghe tiếng máy chạy ù ù..Diệp Tâm hí mắt lại lười biếng thay vì ngồi cô nằm lên đùi Trình Khang cho anh sấy tóc..

Bàn tay năm ngón luồn vào máy tóc đen dày xoa nhẹ nhẹ hơi nóng máy phả vào mặt khiến Diệp Tâm vô cùng thoải mái...

Cảm giác phía trước tóc khô rồi..Béo lấy má cô nói..

-” Xoay người, anh sấy đằng sau..”

Diệp Tâm nghe lời nằm sấp lại, gồi mặt lên đùi của anh vô cùng lười biếng...

Tiếng điện thoại lúc này bất ngờ vang lên..

Trình Khang cầm lấy điện thoại nhìn sang dãy số, mày hơi nhíu lại..Anh hạ lại mức độ của máy sấy cho tiếng kêu nhỏ hơn...

Rồi mới nhấn nút nghe..

-” Alo..”

-” Ba đây.Con khỏe không?”

Trình Quân im lặng một chút mới lên tiếng..

-”Con vẫn tốt.Ba mẹ điều ổn chứ?”

Giọng Trình Khang nhàn nhạt nghe không rõ cảm xúc..

-” Muốn biết ba mẹ có khỏe không thì sắp xếp ngày mai về dùng cơm với ba mẹ..Đã lâu rồi gia đình ta không sum họp..”

Diệp Tâm trở người mắt to chớp chớp ôm lấy thắt lưng của anh. Bàn tay Trình Khang vẫn thong thả vuốt tóc cô..

Anh trầm ngâm một chút mới trả lời..

-” Vâng...”

-” Nhớ đưa cô gái mà con đang qua lại về chung “

Tuy có chút bất ngờ nhưng anh không thấy tò mò vì sao Trình Quân lại biết.. Chuyện này sớm muộn gì cũng nên giải quyết mà thôi.

Không từ chối hay hỏi rõ lí do chỉ nói..

-” Vâng “

Nói thêm mấy câu nữa hai người kết thúc cuộc gọi...

Trình Khang tắt máy sẩy đặt sang một bên..

Cụp mắt nhìn Diệp Tâm đang nằm trong lòng, xoa mặt cô...

-” Tâm Tâm mai anh đưa em về ra mắt ba mẹ của anh nha..”

Diệp Tâm nghe anh nói thế, mày nhỏ nháu lại không suy nghĩ nhiều liền gật đầu.. Còn vui vẻ kéo lấy tay anh..

-” Soạn đồ đẹp cho Tâm nha.. Mặc chiếc váy màu đỏ hay màu xanh...”

Trình Khang dở khóc dở cười với cô, bị cô kéo tay lôi vào trong phòng ngủ..

Diệp Tâm mặt mày hớn hở lại nói tiếp..

-” Không được.. Váy màu đỏ mặc rồi.. Hay Tâm mặc chiếc váy màu vàng nha...”

-” Đồ ngốc.. Tối mai mới đi. Em lo gì chứ..”

-” Không được.. Không được Phải soạn trước.. Để Tâm thử cho anh xem nha..nha...”

Lại giờ thói nụng nịu, ăn vạ...

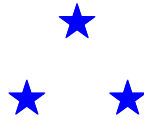
-” Ừ. Thua em rồi.. muốn thử thì thử đi. Anh ngồi đây đợi..”

Bây giờ mà nghe đi đâu là nôn nóng, Diệp Tâm không suy nghĩ nhiều cô chỉ cần biết dù là đi nơi nào mà có Trình Khang là cô điều đồng ý..

Trình Khang ngồi xuống giường, nhìn cô nhóc mở tủ hăng hái lựa chọn quần áo.. Anh chỉ biết mỉm cười lắc đầu.. Ánh mắt khóa chặt thân ảnh trước mắt hiện lên chút trầm ngâm khó suy đoán..

Chương 42

Ra Mắt

Đúng như kế hoạch, buổi tối Trình Khang đưa Diệp Tâm về nhà của ba mẹ mình.

Có một số chuyện dù muốn trốn tránh mãi cũng không được..Cứ đối diện rồi giải quyết sau..

Đưa mắt nhìn cô vợ nhỏ ngồi bên cạnh, hôm nay Diệp Tâm mặc chiếc đầm màu xanh da trời, bằng voan có tay phồng nhẹ, nơi eo được tạo điểm nhấn một chiếc nơ nhỏ thắt lại , phía dưới chân váy xòe ra ngắn ngay gò khoe đôi chân thon dài trắng mịn..

Mái tóc đen mượt được anh cột gọn lên nửa đầu, phần còn lại xõa nhẹ xuống thắt lưng, càng tôn lên khuôn mặt xinh đẹp non nớt thêm phần nhu mì vô cùng đáng yêu...

Diệp Tâm đưa mắt nhìn khung cảnh lên đèn vụt qua ngoài cửa kính xe..Đôi mắt cười cong cong không giấu nổi vẻ chờ mong..Xe chạy vào cổng liền có quản gia ra mở cửa..

-” Thiếu Gia..”

Trình Khang chỉ gạt đầu nhẹ bước sang mở cửa ôm Diệp Tâm bước xuống..Quản gia len lén đưa mắt quan sát Diệp Tâm..thăm nghĩ trong đầu cô gái này xinh đẹp thật hèn gì thiếu gia nhà ông quyết li hôn với thiếu phu nhân..

Tại phòng khách Trình Quân và Thúy Hoa ngồi ở sofa, nghe tiếng xe biết Trình Khang trở về.Hai người đưa mắt nhìn ra cửa..

Quản gia đi trước bước vào thông báo..

-” Ông Chủ.Bà Chủ.Thiếu Gia về rồi “

Lúc này Trình Khang nắm lấy tay Diệp Tâm đi vào..Thúy Hoa ánh mắt sắc bén lại chăm chăm nhìn vào Diệp Tâm..

Diệp Tâm đi theo Trình Khang bước vào cô vốn như con nít thấy nơi nào lạ lẫm là đưa mắt nhìn dáo dác..Nhưng trong mắt Thúy Hoa thì nghĩ khác nhìn sơ cử chỉ ngây ngô bà chắc chắn đây là một đứa con gái nghèo kiết xác..Bước vào nơi sang

trọng chẳng biết giữ ý tứ, như một đứa quê mùa nhìn ngóng khắp nơi..Hừ..Không sai vào đâu được đây là một đứa đào mỏ thật sự rồi..Có một chút nhan sắc muốn dụ dỗ con trai của bà rồi dễ dàng bước vào nhà bà sao, đúng là mơ mộng giữa ban ngày..Thúy Hoa không còn nghi ngờ gì nữa đưa mắt khinh thường nhìn Diệp Tâm.

-” Ba..Mẹ “

Trình Khang nhàn nhạt chào hỏi, nhìn qua cử chỉ của mẹ mình anh không mấy quan tâm..Kéo tay Diệp Tâm lên phía trước..Diệp Tâm hiểu ý mỉm cười nhìn Trình Quân và Thúy Hoa ngọt ngào nói..

-” Chào ba mẹ...”

Giọng non nớt vô cùng đáng yêu khiến Trình Quân có chút sững người, mà ông hơi nhú lại với cách xưng hô rồi đưa mắt nhìn Trình Khang..Anh bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt ông...

Cách chào hỏi này là do ở nhà Trình Khang dạy cho Diệp Tâm chào..Diệp Tâm vốn làm theo mà thôi..

Biết là vậy nhưng Thúy Hoa làm sao hiểu được, từ lúc bước vào bà đã không vừa mắt Diệp Tâm..Bây giờ lại nghe cô chào kiểu thấy dang bắt quàng làm họ..Sự khinh thường càng trở dậy trong lòng..Tức giận lớn tiếng...

-” Cô gọi kiểu gì thế..Ai là ba mẹ của cô..”

-” Thúy Hoa..”

Trình Quân tuy có chút bất ngờ nhưng ông cảm thấy không có gì là đáng nổi giận..Lại thấy vợ mình phản ứng thái quá, dù không thích cũng phải lựa lời mà nói...

Diệp Tâm bị Thúy Hoa quát , sợ hãi liền ôm lấy tay Trình Khang, hai mắt mở to nhìn chằm chằm khuôn mặt đang tức giận của Thúy Hoa..Trình Khang chân mày nhíu lại giờ tay ôm lấy Diệp Tâm..

Bỏ qua khuôn mặt khó coi của mẹ mình, anh lạnh nhạt nhìn Trình Quân..

-” Ba..Đây là Diệp Tâm..Chúng con đã kết hôn.Nên cô ấy gọi ba mẹ không có gì là không đúng..”

Trương Thúy Hoa cảm thấy tai bà ù đi..Đầu óc choáng váng..Không thể tin được đứng bật dậy chỉ tay vào Diệp Tâm..

-” Con...con nói..Con đã kết hôn với đứa con gái này...”

Trình Quân cũng vô cùng bất ngờ có chút hoang mang với sự thông báo này..Nhưng dù sao ông vẫn giữ được bình tĩnh, đưa mắt quan sát Diệp Tâm.Cô gái này có chút ngây ngô, nhan sắc so với Trần Kiều Hân thì vượt trội nhưng không

phải kiêu sắc sảo mà lại sự kiêu diễm thanh thoát còn có chút ngây thơ..Ông rất hiểu Trình Khang, con ông là người điềm tĩnh sâu sắc ra sao..Cô gái này từ đầu bước vào đã thấy sự bảo vệ cung chiu toát ra từ Trình Khang..Không cần bàn bạc với gia đình đã tiến tới hôn nhân nhất định cô gái trước mặt phải rất đặc biệt...

Trình Khang mím môi nhìn Thúy Hoa đang lura giận ngun ngút không có ý trả lời, xoa lấy vai Diệp Tâm cúi đầu bên tai cô trấn an..

-” Đừng sợ..”

Diệp Tâm ngẩng mặt mếu môi..

-” Khang về...về nhà chúng ta đi..Tâm không thích ở đây đâu...hicc...”

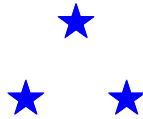
Lời nói của Diệp Tâm như giọt nước làm tràn ly..Thúy Hoa không còn giữ nổi bình tĩnh, chưa tính đến chuyện hai người đã kết hôn

Còn dám trước mặt bà mà chia cắt tình cảm mẹ con gia đình của bà...

-” Cô nói gì..nói lại tôi xem..Cô là cái thá gì mà dám lên tiếng hả..Người cút khỏi đây phải là cô mới đúng...Đi..đi ra khỏi nhà tôi..”

Chương 43

Cái Tát

Trương Thúy Hoa xông đến trước mặt Diệp Tâm, tức giận quát lớn...

Diệp Tâm rụt vai rút vào lòng Trình Khang, sợ sệt nhìn người đang mắng mình..

Diệp Tâm cảm thấy thật ủy khuất người đàn bà này thật đáng sợ không khác gì mẹ chồng của Ái Liên trong phim cả..

-” Thúy Hoa.Em bình tĩnh đi..”

Trình Quân kéo lấy tay bà bị bà vung ra..

-” Bình Tĩnh..Anh bảo em bình tĩnh thế nào”

Hung hăng quay qua Trình Khang..

-” Kết hôn..kết hôn gì chứ..Mẹ không chấp nhận cô ta..Con tại sao có thể mù mắt chọn lựa một đứa hôn xược chẳng có phẩm hạnh như vậy..Có phải con bị nó bỏ bùa mê gì rồi không..”

Trình Khang trái lại với Thúy Hoa anh vô cùng bình tĩnh, thái độ lạnh lùng chậm rãi lên tiếng..

-” Mẹ muốn nói gì tùy mẹ..Chúng con đã kết hôn.Tâm Tâm bây giờ là vợ của con.Con về đây để thông báo chứ không có ý định hỏi ý kiến mẹ.Còn nữa..mẹ không đồng ý cũng chẳng sao..Vì với con mọi quyết định của mẹ bây giờ không còn quan trọng..”

Thân người Thúy Hoa chao đảo phải chống tay vào thành ghế mới đứng vững..Sắc mặt tái đi, mắt trừng lớn như không thể tin được những lời mình vừa nghe...

Hai tay bà nắm chặt, liếc nhìn Diệp Tâm được Trình Khang ôm trong lòng..Bà hít thở sâu, bước đến nắm tay anh dịu giọng hạ mình...

-” Khang..mẹ biết con trách mẹ về chuyện của của Kiều Hân.Nhưng con phải biết mẹ chỉ muốn tốt cho con.Kiều Hân con bé nó còn yêu con nhiều lắm..Hãy nghe lời mẹ, rời xa cô gái này..Chỉ có Kiều Hân mới xứng đáng làm vợ của con...”

Trình Khang cảm nhận người trong lòng run rẩy..Diệp Tâm không biết nghĩ gì chỉ thấy mặt cô tái nhợt cô ngẩng mặt mím môi, rồi quát lớn với Thúy Hoa..

-” Không..Khang là của tôi..là của tôi...Bà là đồ xấu bà đáng ghét lắm...Bà là phũ thủy mà...”

Hai mắt Trương Thúy Hoa trừng lớn, cơn giận khó khăn lắm mới áp chế được lại bùng cháy dữ dội, bao năm qua ai dám chửi mắng bà như thế..Đã vậy nhìn xem trước mặt biết bao là người giúp việc..Hỏi xem sau này bà còn mặt mũi nào nhìn ai..Không thể kìm chế cơn giận bà liền giơ tay lên..

-” Đồ hỗn xược xem hôm nay tôi giáo huấn cô như thế nào “

Bốp

Một cái tát dấn xuống, nhưng người chịu phái cái đau đòn này không phải Diệp Tâm mà là Trình Khang..Vừa thấy Thúy Hoa giơ tay anh đã kịp thời ôm Diệp Tâm vào lòng xoay người hưởng trọn cái tát của mẹ mình..

-” Em làm gì vậy...?”

Trình Quân bước đến nắm vai bà ta đẩy ra..Thúy Hoa nhìn vào tay mình run rẩy rồi nhìn một bên mặt đỏ ửng của Trình Khang, lấp bắp hỏi hận..

-” Khang..mẹ..mẹ không cố ý”

Diệp Tâm dù ở trong lòng anh nhưng cô thấy rõ Trình Khang bị đánh..Mắt cô lập tức nhòe nước mắt...Nức nở ôm lấy mặt anh khóc nức lên..

-” Khang...Đau lắm..đau lắm hả anh

..oa..sưng rồi...đỏ nữa...oa....”

Trình Khang không quan tâm Thúy Hoa nói gì anh lập tức ôm lấy Diệp Tâm dỗ dành..

-” Ngoan..Không khóc..Anh không đau

..không sao.Không sao..Đừng khóc..”

Diệp Tâm khóc nghẹn lắc đầu không chịu tin..Cô ôm lấy anh nghẹn ngào, trái tim bé nhỏ thất lại, xoay mặt nhìn Trương Thúy Hoa miệng nhỏ mếu máo mắng chửi..

-” Bà là đồ xấu..đồ xấu mà..Tôi sẽ bảo ông nội đánh bà cho mà xem...hức...”

Trương Thúy Hoa tức giận đến mặt tái mặt..Nhưng vẫn còn chột dạ với cái tát Trình Khang vừa rồi nên mím môi im lặng để bị mắng..Chỉ hận không thể khâu lại miệng Diệp Tâm mà thôi..

Trình Khang dỗ khóc dỗ cười lại đau lòng vì vợ anh...Anh ôm cô vào lòng..

-” Được rồi..Anh không đau..Ngoan..”

Diệp Tâm ra sức kéo tay anh...

-” Về nhà..Tâm không muốn ở lại..híc..Ghét lắm...ghét bà ta lắm... “

Vẻ mặt non nớt thể hiện sự chán ghét rõ ràng..Nước mắt lấm lem vẫn còn đau lòng vì anh mà nức nở.Rõ ràng lúc đầu cô rất sợ Trương Thúy Hoa..Nhưng khi cô nghe bà ta nói muốn cho cô Kiều Hân gì đó làm vợ Trình Khang, một nỗi tức giận không nói nên lời..Rồi khi thấy anh bị đánh Diệp Tâm vô cùng đau lòng mà bất chấp sợ hãi...

Trình Khang lau nước mắt cho Diệp Tâm.

Xoay người nhìn Trình Quân và Thúy Hoa..

-” Cuối tuần tới.Con đã sắp xếp buổi gặp gỡ hai gia đình tại khách sạn Kim Cát..Nếu hai người muốn đến dự thì đến.Con về trước đây..”

-” Con...”

Thúy Hoa nhìn anh ôm Diệp Tâm rời đi muốn tiến đến ngăn cản..Lại bị Trình Quân kéo lại...

Tiếng xe Trình Khang khuất dần..Trương Thúy Hoa giận run ngồi xuống sofa.

Nghiến răng nói...

-” Anh bị làm sao vậy.Con nhỏ đó anh thấy không nó dám mắng chửi cả em.Trời ơi...Tức chết thật mà..Trình Khang bị nó bỏ bùa mê gì mà cứ khăng khăng bảo vệ lấy nó..”

Trình Quân không trả lời, phiền muộn lắc đầu thờ dài..

Lại nghe Trương Thúy Hoa cay nghiệt nói tiếp...

-” Đúng rồi..Con gái không ra gì cả ba mẹ cũng chẳng tốt đẹp..Dám hện ăn cơm ra mắt..Được! em thật muốn gặp để xem bọn họ là người vô sỉ ra sao..”

Ánh mắt bà lóe lên tia sắc bén khác thường..

Trình Quân liền cắt ngang..

-” Em không cần phải đi.Để anh đi được rồi..”

-” Sao em không thể đi.Đây là chuyện hôn nhân của con trai em mà..”

Thúy Hoa nào chịu bà lập tức phản bác..

-” Chẳng phải em không chấp nhận con bé đây sao..?”

-” Đúng vậy.Một đứa không có giáo dục như vậy anh bảo em chấp nhận kiểu gì..”-” Nếu muốn người khác tôn trọng mình thì em phải xem lại thái độ của chính mình..”

Nói rồi ông liền bỏ lên lầu..Thúy Hoa tức giận dậm chân hét theo..

-” Mặc kệ..Đến ngày đó em sẽ đi cùng anh..

Anh không cản em được đâu..”

Trình Quân day trán làm lơ lời bà nói..ông biết mình không cản được chỉ sợ Trình Khang lại rơi vào thế khó xử..

Trình Khang chạy được một đoạn đành tấp xe vào lề cho ngưng lại vì cô vợ nhỏ của anh từ lúc giờ vẫn không ngừng khóc..

Anh cảm thấy mình thật phí thời gian và sai lầm khi đưa cô về đó..

Nhưng điều anh vui là Diệp Tâm của anh biết đau lòng vì anh.Nước mắt lặng lẽ rơi trên gò má trắng mịn, bàn tay nhỏ cứ xoa lấy mặt anh nức nở..Ai không biết cứ tưởng người mới bị đánh chính là cô không bằng...

-” Tâm Tâm.Anh không đau mà.Em đừng khóc nữa..”

Diệp Tâm ghen ngào rất thương tâm..

-” Ghét..ghét lắm..Đánh anh mà..”

Tiếng nói vỡ vụn nhưng anh hiểu ý cô..Anh thở dài vậy là mẹ của anh là người đầu tiên vô danh sách đen của cô nhóc này rồi..

Nhưng anh làm sao phân giải được đây vì chính anh còn không chấp nhận được hành vi của mẹ mình..

-” Khóc nhiều sẽ sưng mắt đó.Ngoan nào

..không đừng khóc nữa”

Đỗ dành một lúc lâu Diệp Tâm mới ngừng khóc lâu lâu mới nấc lên một cái..Mặt mũi ửng hồng vô cùng đáng yêu...

Trình Khanh mở lên môi hồng đang phụng phịu vẻ mặt vẫn còn âm ức chưa nguôi, rồi ôm cô vào lòng cảm đặt trên vai cô thì thầm..

-” Trên thế giới này chắc chỉ có mình em mới thương anh thật lòng như vậy “

Diệp Tâm đưa tay bé nhỏ lên vỗ vỗ lưng anh..Diệp Tâm không biết anh đang nghĩ gì nhưng cô cảm nhận được anh đang buồn lại.Đâu đặt trên vai anh.. mũi nhỏ hít hít..

-” Thương...Tâm thương mà...”

Tiếng non nớt như vỗ về sự lạnh lẽo tâm hồn của anh trong lúc này..Hai người dưới ánh đèn đường cứ ôm lấy nhau..

Một lúc lâu lại nghe Diệp Tâm nói..

-” Khang...?”

-” Sao em...?”

-” Kiều Hân là ai nha..?”

Bây giờ tâm tịnh lại cô mới nhớ đến câu nói của Thúy Hoa có nhắc cái tên này..

Thân hình Trình Khang lập tức cứng ngắt.

Anh không ngờ Diệp Tâm lại hỏi để ý chuyện này.Sao hôm nay cô ngốc làm anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác thế không biết..Thấy anh im lặng không trả lời, Diệp Tâm nóng nảy rời khỏi vòng ôm của anh, tay nhỏ đánh lên vai anh chu môi hờn giận..

-” Sao không trả lời Tâm nha..Là ai..là ai..Anh nói Tâm biết đi...”

Trình Khang ho khan vài tiếng đầu óc của một Giáo sư bắt đầu hoạt động..Lựa những lời đơn giản mà không làm cô ngốc này sinh nghi để giải thích..Anh cười dịu dàng xoa lấy mặt cô nói..

-” À..đó là một người quen.Mẹ của anh chỉ thuận miệng nhắc đến..”

Diệp Tâm nghiêng đầu nhìn sâu vào đôi mắt anh, bàn tay nhỏ bắt giắc nín lấy áo anh..

Ánh mắt tràn ngập lo lắng, giọng nói tràn ngập hoài nghi...

-” Nhưng...Cô ta muốn làm vợ anh nữa nha..”

Thấy cô bất an đôi mắt lại hiện hơi nước, anh liền ôm cô đặt lên đùi xoa mặt cô...

-” Ừ..Thì cô ta thích anh muốn làm vợ anh..Mà anh đâu thích cô ta.Anh chỉ thích Tâm Tâm..Mới kết hôn với em..Chỉ muốn em làm vợ anh thôi..Ai anh cũng không cần..”

Diệp Tâm bị anh ôm chặt vào lòng..Chăm chú nhìn sâu vào mắt anh..Trình Khang điềm nhiên gạt đầu nhìn cô như muốn nói rằng hãy tin anh đi..Anh nói thật đó..

Diệp Tâm vốn rất đơn thuần hướng hồ cô vốn rất tin tưởng Trình Khang..Nên bây giờ anh nói cô liền tin ngay theo thói quen vẫn nhưn mắt hỏi lại..

-” Thật sao..?”

Trình Khang mừng thầm liền trung ra bộ mặt tội nghiệp..

-” Anh thật đáng thương mà..Mới vừa bị mẹ đánh..Giờ đến em cũng không tin anh..Anh yêu em nhiều như vậy..Mà em còn không hiểu sao..”

Anh thở dài dường như rất đau lòng cúi đầu chẳng nhìn Diệp Tâm nữa...Sắc mặt Diệp Tâm liền tái đi, máu máo ôm lấy mặt..

-” Tin..Tâm tin mà...Anh đừng giận..Tâm tin mà...”

Trình Khang mím môi đưa tay nắm lấy cằm cô..

-” Tâm Tâm..Ai nói gì em cũng không được nghe.Mọi chuyện em phải tin anh..Vợ chồng thì không được nghi ngờ nhau.Như thế là không có yêu nhau..Em biết không..?”

Diệp Tâm liền gật đầu ngoan ngoãn trả lời..

-” Tâm biết..biết rồi..”

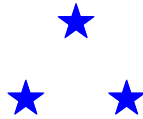
-” Ngoan lắm “

Trình Khang thở phào hôn lên khóe môi đáng yêu rồi trần trọc mút lấy môi hồng đang hé mở..

Anh không phải muốn nói dối cô.Nhưng Diệp Tâm vốn đơn thuần..Giải thích nhiều càng rối rắm..Cô chỉ cần biết anh yêu cô nhiều ra sao..Chuyện quá khứ không cần nhắc lại..tránh cho đầu óc bé bỏng của vợ anh lại nghĩ ngợi lung tung..

Chương 44

Đưa Vào Tình Thế Khó Xử

Qua mấy ngày sau chuyện mà Trình Khang không ngờ là Diệp Tâm đã điện thoại kể lại sự việc của anh bị đánh cho Diệp lão gia nghe..Nhắc đến còn khóc nức nở, Diệp Thành nghe cháu gái khóc mà xót xa một trận...Trực tiếp gọi Trình Khang hỏi đầu đuôi câu chuyện ra sao..Trình Khang bắt đầu dĩ thử dài..

Hôm nay anh phải đi làm nên buổi sáng phải đưa Diệp Tâm đến Diệp gia..

Chỉ là đi làm chưa hết buổi sáng đã về với cô..Thế mà giờ phút này cô vợ nào đó bịnh rình ôm chặt lấy chồng không chịu buông tay...

Trình Khang khó xử đưa mắt ra cửa sổ thấy Diệp lão gia đang đợi sẵn..

Cúi đầu nhìn người trong lòng, hôn lên tóc mây đen mượt..

-” Tâm Tâm.Vào nhà với ông nội đi.Anh đi làm rất nhanh sẽ về với em..”

-” Nhanh không...?”

Ai đó ậm ờ hỏi lại, dù là câu này đã hỏi từ ở nhà cho đến tận đây..Trình Khang cười khẽ đẩy nhẹ cô ra hôn lên chóp mũi thon cao.

Gật đầu hứa hẹn..

-” Nhanh..Anh sẽ có mặt trước giờ ăn trưa.Đi về sẽ mua Kem Chocolate cho em nữa.Được không..”

Diệp Tâm mắt long lanh, mân miệng liền gật đầu..

-” Vậy..Anh đi đi..Tâm chờ nha..Phải nhanh nhanh á...”

Ừa đồng ý nhanh vậy sao..?

Ui biết vậy từ đầu anh đã đưa ra cách này có phải nhanh hơn không..Thì ra mà neho là có mục đích..Nhóc con này ngày càng ghê gớm..

-” Anh biết rồi..Hôn tạm biệt nào..”

Diệp Tâm mỉm cười chu môi hôn chụt vào môi anh trước khi xuống xe còn dặn dò..

-” Về nhanh với Tâm á..”

Trình Khang mỉm cười gật đầu..rồi mới đánh tay lái rời đi...

Diệp Lão gia lắc đầu thở dài.Diệp Tâm bị Trình Khang chùi hư mắt rồi..Ông bước xuống bậc tam cấp xoa lấy đầu Diệp Tâm.

-” Ra vườn ngồi với ông một chút. “

-” Dạ “

Diệp Thành nắm tay cháu gái ngồi xuống bộ bàn ghế đá..Người giúp việc liền nhanh đem nước trái cây và bánh ngọt cho Diệp Tâm..Vì trước khi đến đây Trình Khang đã cho cô ăn sáng rồi..

-” Tiểu Tâm.Lần sau Trình Khang đi làm cháu không được nhõng nhẽo như vậy có biết không..?”

Diệp Tâm ngơ ngác đưa mắt nhìn Ông mình..Cô không hiểu gì nha..Diệp Thành thở dài chậm rãi nói..

-” Đàn ông ai cũng lấy sự nghiệp làm đầu.

Trình Khang là một bác sĩ giỏi..Nhưng nó vì cháu đã chấp nhận bỏ đi sự nghiệp của chính mình..Cháu là vợ phải biết suy nghĩ cho chồng..Nên không được gây thêm áp lực hay phiền muộn cho nó..Cháu phải thương nó nhiều hơn..Có hiểu không?”

Ôi! Ông đang giúp cháu gái giữ chồng đấy.Dù Trình Khang bao dung cho Diệp Tâm.Nhưng ông cảm thấy không công bằng cho Trình Khang..Phải dạy dỗ lại Diệp Tâm chút ít..

Diệp Tâm chau mày nghe Diệp Thành nói

Làm vợ phải suy nghĩ cho chồng à..?

Ý ông nói là Diệp Tâm phải ngoan, không được làm Trình Khang phiền lòng.

Diệp Tâm chỉ hiểu được nhiều đó thôi hà..

Lúc này Diệp Tâm mới không ngoan.Biết anh đi làm kiếm tiền mà còn kiếm có sinh sự để đòi mua kem.Vì thường ngày Trình Khang rất hạn chế những thức ăn không tốt với sức khỏe của cô.Nên lúc vội vĩnh được là cô sẽ vận dụng ngay.Bây giờ nghe ông nói Diệp Tâm chột dạ, xấu hổ, cúi đầu giọng buồn bã..

-” Tâm biết..biết rồi...Tâm thương mà

..Thương nhiều lắm..Tâm sẽ ngoan không hư nữa đâu...”

-” Giỏi lắm.Cháu như vậy thì Trình Khang ngày càng yêu cháu hơn có biết không?”

Diệp Tâm cắn cắn môi suy nghĩ, ngẩng mặt nhìn Diệp Thành cười tươi gật đầu...Diệp lão gia cảm thấy thành tựu khi dạy dỗ được cháu gái vỗ vỗ lấy đầu Diệp Tâm cười vui vẻ..

Lại nhớ còn chuyện quan trọng còn phải đã thông tư tưởng cho Diệp Tâm..Nắm lấy bàn tay nhỏ tiếp tục nói..

-” Còn nữa.Cháu đừng ở trước mặt Trình Khang luôn miệng nói ghét mẹ của nó.Vì đó là mẹ chồng của cháu.Điều đó là không nên hiểu không?”

Diệp Tâm lập tức lắc đầu vênh môi nào chịu..

-” Ghét...ghét lắm..Dám đánh chồng Tâm mà..”

Môi Diệp lão gia giật giật..Nghiêm mặt lắc đầu..

-” Tiểu Tâm..Ba mẹ có lẽ đánh con trai mình một cái cũng không sao.Ba ấy cũng rất hối hận rồi.Cháu làm con dâu không được nói mẹ chồng như vậy.Trình Khang mỗi lần nghe cháu nói như vậy chắc chắn nó rất buồn chỉ là nó thương cháu nên không nói ra.Cháu phải tự hiểu mà đừng làm mọi chuyện rồi lên..Sau này có gặp nhau bà ta nói gì cháu cứ im lặng đừng phản bác..”

Diệp Tâm phụng phịu, còn rất âm ức, không biết có nên nghe theo hay không..

Nhưng nếu không nghe theo Trình Khang sẽ buồn nha...Diệp Tâm rối rắm trong lòng..suy nghĩ một chút vẫn chu môi nói..

-” Nhưng mà Tâm làm không được nha..Vẫn là ghét lắm...”

Diệp lão gia hết cách thở dài, ngẩng mặt nhìn lên trời chớp mắt, niêm tự hào vừa rồi điều bị dập tắt...

Thời gian rất nhanh trôi qua..Diệp Thành tuy không thể đã thông tư tưởng cho Diệp Tâm không đồng nghĩa với việc Trình Khang làm không được..Tuy không thể náo gỡ mọi thành kiến cô đối với Thúy Hoa..Nhưng cũng một phần hiểu được bà ta là mẹ của anh...là người đã sinh ra anh..nhờ có bà ta mà anh mới gặp được cô..

Diệp Tâm suy đi nghĩ lại, vậy bà ta cũng không đến nỗi xấu nhỉ.Vì không có bà ta thì bây giờ cô đâu gặp được Trình Khang..Hình ảnh của Trương Thúy Hoa trong đầu của Diệp Tâm từ màu đen trở thành màu xám chứ không thể một bước lên mây trở thành người tốt...Nhưng dù sao Trình Khang cũng thành công dụ dỗ đưa cô đến nhà hàng dĩ nhiên nói thật với cô là gặp lại ba mẹ anh..

Trái tim bé bỏng của Diệp Tâm bắt đầu lo lắng chỉ khi nghe có Diệp lão gia cũng có mặt..Cô mới bắt đầu an tâm..

-” Tâm Tâm.Anh hứa với em hôm nay sẽ không có chuyện gì đâu..”

Trình Khang từ nhà đưa Diệp Tâm đến nhà hàng trước..Còn Diệp Thành đến sau..

-” Không cho ai đánh anh đâu..Tâm sẽ bảo ông nội đánh người đó..”

Trình Khang buồn cười捏o lấy má cô cưng nựng...

-” Ngốc à..Đừng lo lắng..”

Thì ra cô lo lắng bất an từ hôm qua đến giờ là lo cho anh bị người khác bắt nạt..

Haiz..Hình tượng của anh bao giờ lại trở nên yếu đuối trong mắt cô ngốc này rồi...

Xe vừa đỗ trước cửa nhà hàng Trình Khang đã nắm tay Diệp Tâm đi theo người phục vụ vào căn phòng anh đã đặt trước...

Hai người ngồi chưa được bao lâu thì Trình Quân và Thúy Hoa đã đến.Cánh cửa vừa mở Trương Thúy Hoa liền nhìn chòng chọc vào Diệp Tâm..

Trình Khang kéo ghế đứng dậy, mặt không biểu hiện cảm xúc chỉ nhàn nhạt nói..

-” Ba mẹ ngồi đi..”

Diệp Tâm vẫn còn ngồi đó lại nhớ lời Diệp lão gia đã nói không được khiến Trình Khang khó xử..Cô cũng đứng dậy, nhẹ giọng nói.

-” Chào ba mẹ..”

Trình Khang vô cùng ngạc nhiên, quay sang mỉm cười nắm tay Diệp Tâm.Diệp Tâm thấy anh dường như rất hài lòng và vui vẻ cô cười nhẹ với anh..

Trình Quân bước vào có chút không tự nhiên nói..

-” Ừ..hai đứa ngồi đi...”

Trương Thúy Hoa nhìn Diệp Tâm hừ một cái..nhưng cũng bước vào ngồi xuống, miệng khinh thường chằm chọc..

-” Lần đầu hẹn gặp mặt mà sao giờ không thấy..Hào môn nào mà khiến người khác phải bỏ công chờ đợi thế này..Một chút phép tắc đơn giản cũng không hiểu..”

-” Em bớt nói đi “

Trình Quân khó chịu quát nhẹ lời bà ta..

Trình Khang không mấy quan tâm lời mĩa mai của mẹ mình, chuyên tâm xoa lấy tay Diệp Tâm.Mà thật ra Diệp Tâm cũng chẳng để vào tai xem Thúy Hoa nói gì, cô cũng chẳng hiểu nổi ý tứ của bà ta...

Cánh cửa lúc này mở ra đi sau người phục vụ là hai người phụ nữ một người đàn ông...một giọng nữ ngọt ngào vang lên..

-” Ba mẹ..xin lỗi con đến trễ.. “

Nhưng lời nói của Trần Kiều Hân liền tắt hẳn khi thấy sự có mặt của Diệp Tâm không phải Trương Thúy Hoa nói hôm nay là buổi họp mặt gia đình sẵn tiện sẽ giúp cô ta và Trình Khang quay lại với nhau..Tại sao lại có người ngoài mà cô gái đây còn ngồi sát Trình Khang..Bảo Lan cùng Trần Đình Hải bước lên đưa mắt nhìn nhau..

-” Chuyện này là sao?”

Trương Thúy Hoa nở nụ cười tươi rói liền đi dậy mau miệng nói..

-” Lại đây, mọi người đến rồi..ngồi đi..ngồi đi...”

-” Là em gọi bọn họ đến đến sao..?”

Trình Quân nghiêng răng nhìn Thúy Hoa.Bà ta nhìn qua Diệp Tâm đang đưa mắt nhìn Trần Kiều Hân..Cười lạnh nói..

-” Thì sao.Con dâu em chỉ có một “

-” Em..”

Trình Quân tức đến tái mặt..Quay mặt nhìn Trình Khang chỉ thấy anh lạnh lùng đưa mắt nhìn mẹ mình..

-” Khang..Ba không biết chuyện này.Để ba nói chuyện với bọn họ..”

-” Anh làm gì vậy...Đây là con dâu của chúng ta người anh nên đuổi về là cô ta kia kia..”

Trương Thúy Hoa vừa nói vừa hất mặt về phía Diệp Tâm..

Diệp Tâm ngơ ngác chẳng hiểu gì đưa mắt nhìn Trình Khang.

-” Không sao..”

Anh thì thầm bên tai cô gơ tay ôm Diệp Tâm vào lòng.

Nếu mẹ anh thích gây sự thì một chút nữa tự tay mà dọn dẹp đống rối rắm này..Còn ai tự mình thích làm xấu mặt mình..Thì cứ tự nhiên anh sẽ không cản..

Gia đình Trần Kiều Hân vẫn còn đứng giữa phòng đưa mắt nhìn Trình Khang đang ôm Diệp Tâm..Mặt Trần Kiều Hân liền tái đi, hai tay nắm chặt làn váy..nhẹ giọng hỏi..

-” Mẹ..mẹ chuyện này là sao..?”

Trương Thúy Hoa đứng dậy bước đến kéo lấy tay cô ta cười nói..

-” Ngồi xuống đây..Con yên tâm mẹ sẽ không để con chịu thiệt đâu..”

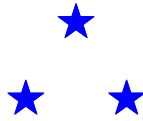
Rồi quay sang ba mẹ của Trần Kiều Hân hồi thúc..

-” Vào đây..Ngồi thôi nào.Hai người yên tâm tôi sẽ cho hai người một câu trả lời thích đáng mà..”

Bảo Lan nhìn qua Diệp Tâm rồi kéo tay chồng mình vào chỗ ngồi...

Chương 45

Ai Mới Mất Mặt

Không khí có chút ngọt ngào và căng thẳng.

Trình Quân lườm lấy Tuyết Hoa nhưng bà làm như không thấy..

Trần Hải Đình là người lên tiếng đầu tiên..

-” Chuyện này là sao.Không phải nói là cuộc ăn cơm thân mật giữa hai nhà à.Tại sao lại có người lạ vào đây?”

Trình Khang nghe Trần Đình Hải nói anh cười lạnh..Chưa đợi Trương Tuyết Hoa lên tiếng anh đã trầm giọng nói..

-” Cháu cũng đang muốn biết đây..Nghĩ cũng lạ đây là bữa tiệc nhỏ chính tay cháu sắp xếp để nhà cháu gặp gỡ với gia đình bên vợ của mình.À! không biết vì sao hai bác lại xuất hiện ở đây..”

Cách xưng hô không còn như trước..

Một câu nói nhẹ tênh lại làm sắc mặt Trần Đình Hải cùng vợ mình cứng ngắt điều đưa mắt nhìn Trương Thúy Hoa..Trần Kiều Hân hai tay đặt dưới bàn nắm chặt lại với nhau..

Chỉ vì có người lớn hai nhà nên cô mới cố kiềm nén cơn giận..Cười gượng nhìn Trình Khang...

-” Khang.Em là vợ anh.Gia đình em có mặt ở đây là đúng rồi..Còn cô ta là ai vậy anh..?”

Trần Kiều Hân tự dối lòng, cô ta cố nén lại nỗi nghi ngờ tự hù dọa mình cố bóp méo sự thật mong Trình Khang không làm cô ta thất vọng..

Diệp Tâm từ lúc giờ ngoan ngoãn ngồi im..vì hôm nay còn nhiều người hơn hôm trước mà mặt ai cũng sát khi nặng nề nên Diệp Tâm có chút sợ nha..Nhưng Diệp Tâm lại nghe cô gái kia nói cô ta là vợ của Trình Khang, trong lòng liền thấy khó chịu..Đôi mắt long lanh lườm lấy Trần Kiều Hân rồi ngẩng mặt nhìn Trình Khang oán giận nói..

-” Tiểu Tam mà.Tâm mới là vợ anh nha

..Không biết xấu hổ nha...”

Câu nói này là Diệp Tâm học được từ Ái Liên nhân vật chính mắng chửi nhân tình của chồng mình..

Trình Khang mím môi cố nín cười vì anh là người rõ những lời nói này xuất phát từ đâu..

Trần Kiều Hân giận đến đỏ mắt chỉ tay vào Diệp Tâm quát lên..

-” Cô..cô dám mắng tôi..Ai vô sĩ hả..Tôi mới vợ của Trình Khang.Được hai bên gia đình chấp nhận..Cô là gì mà dám mắng tôi hả..”

-” Kiều Hân...đừng giận..để mẹ giải quyết chuyện này..”

Trương Thúy Hoa vuốt lấy tay Trần Kiều Hân để cô bình tĩnh lại..đôi mắt bà ta sắc lẹm chiếu thẳng vào Diệp Tâm..

Diệp Tâm được Trình Khang ôm trong lòng nên cũng không sợ lắm, đôi mắt ngây thơ nhìn bọn họ chớp chớp..

Trước mắt bao nhiêu người Trình Khang ngang nhiên ôm ấp Diệp Tâm.

Vợ của anh, anh nâng niu trong lòng bàn tay, cau mày còn không nở, ai cho bọn họ ở đây lớn tiếng với vợ anh chứ..

Trình Khang lạnh mặt quét qua từng người..

-” Cô Trần..Nếu cô không mất trí nhớ thì nên biết rõ tôi và cô không còn liên hệ.Đừng mở miệng ra nhận quan hệ bừa bãi..Cô không ngại người khác chê cười nhưng tôi rất ngại.Còn nữa sẵn có mặt tất cả mọi người ở đây tôi cũng nói rõ.Vợ của Trình Khang tôi bây giờ là Diệp Tâm..Tôi không muốn vì những lời nói không biết suy nghĩ của cô mà khiến vợ tôi buồn lòng.Muốn nói gì hãy suy nghĩ cho kĩ..

-” Khang.Mẹ đã nói không chấp nhận cô ta.Con dâu mẹ chỉ có một mình Kiều Hân..”

Trương Thúy Hoa đưa mắt nhìn sắc mặt khó coi của vợ chồng Trần Gia..Bà vỗ bàn cắt ngang lời của Trình Khang..

Trình Khang nhếch môi cũng mặc bà tức giận..-” Mẹ quên con đã từng nói gì với mẹ sao.Ý kiến hay quyết định của mẹ với con bây giờ không hề quan trọng..Hôm nay mẹ không nên đến và tự gây rắc rối cho mình.Còn mẹ muốn nhận ai làm thân thích thì tùy..”

-” Con...con...”

Trương Thúy Hoa giận đến run người, lắp bắp nói không nên câu..Bao nhiêu mặt mũi của bà điều bị Trình Khang quang xuống sòng xuống biển hết rồi..Bao

năm qua dù có tức giận với hành vi của bà cho lắm Trình Khang cũng sẽ không đối xử lạnh lùng hay quyết đoán tàn nhẫn với bà như vậy.

Sắc mặt Trần Kiều Hân tái mét, cô ta đứng dậy vùng ra khỏi ghế..Vì động tác quá mạnh mà chiếc ghế ngã lăn ra sàn..Lao về Trình Khang hét lớn khóc nức nở..

-” Không..Không..Anh không thể đối xử với em như vậy..Khang em còn yêu anh rất nhiều..Em mới là vợ của anh...Không phải cô ta...”

Lúc này Trình Khang đã ôm Diệp Tâm đứng dậy..Mà thật ra cũng chẳng ai có tâm tư ngồi yên..

Thấy Trình Khang trầm mặc ôm lấy Diệp Tâm.Một câu cũng không trả lời cô ta..Con giận càng không thể kiềm chế, hét lớn chỉ tay vào Diệp Tâm..

-” Chính cô..Chính cô đã cướp anh ấy của tôi..Chính là cô..”

Hai mắt cô ta phừng phụt lửa hận.Diệp Tâm sợ hãi rút vào lòng Trình Khang len lén đưa mắt nhìn, thăm nghĩ ôi cô ta thật hung dữ nha.Còn đáng sợ hơn cả mẹ của Trình Khang..

-” Đủ rồi...”

Trần Đình Hải cảm thấy mắt mặt vô cùng..

Hành vi thiếu kiểm soát của Trần Kiều Hân càng khiến ông ta bị bẽ mặt..

Trần Kiều Hân giật tay ra khỏi tay ông nhưng không được..Cô ta liền nháo lên..

-” Ba..Ba..ba thả con ra..Ba phải đứng về phía con.Chính cô ta cướp lấy Trình Khang..Ba...”

-” Im ngay..Con chưa thấy xấu mặt nhưng ba đã đủ mặt mặt.Từ nay cấm con không được dính giáp đến Trình Gia.Theo ba về ngay..”

-” Không..con không về...”

Ông nắm tay Trần Kiều Hân kéo ra cửa, Bảo Lan nhăn mặt cầm lấy túi cô ta đi theo..

Trương Tuyết Hoa nghe Trần Hải Đình muốn tuyệt giao với nhà bà..Bà ta liền chạy đến chặn ngang bước của bọn họ nông nóng nói..

-” Anh Trần..Anh đừng nóng.Anh cho tôi thời gian tôi sẽ giải quyết..Trong lòng tôi chỉ xem Kiều Hân là con dâu..Còn ai cũng đừng mơ tưởng mà bước vào Trình Gia của tôi..”

-” Bà thôi đi..”

Trình Quân bước kéo tay bà ra..Quay sang Trần Đình Hải.

-” Anh Trần do vợ tôi hồ đồ..Anh đừng để trong lòng..Khi khác tôi mời cơm hai người”

Trần Đình Hải tức giận hừ mạnh quay sang Trần Kiều Hân nước mắt đang đầm đìa..

-” Con nghe rõ chưa..Hôm nay là buổi gặp gỡ thông gia nhà người ta..Con còn không biết xấu hổ ở đây mà làm bẽ mặt Trần Gia.Đi về ngay..”

Ông ta lời xệnh xệch Trần Kiều Hân ra cửa..

Đúng lúc này cửa cũng mở ra..Người phục vụ đi trước khẽ nói..

-” Xin mời..”